

פרח הלילך – הסיפור שמאחורי השיר (מאת: אורי אסף)

האוטובוס הגיע בשמונה בערב לקיבוץ ויודל, נהג האוטובוס הוותיק עצר אותי ליד הסילו. שם פגשתי אותה לראשונה.

נורית הירש צילצלה אלי כמה ימים קודם לכן, אמרה שהיא בדיוק משתחררת מהצבא, שיש לה לחן חדש שכבר כתבו לו מילים, אבל היא לא מרוצה מהן, והיא שואלת אם אני מוכן לכתוב מילים אחות ללחן שלה. אמרתי שכן והזמנתי אותה לבוא אלי לקיבוץ. ביקשתי שלא תראה לי את המוסח הקודם, כדי שלא אושפע ממנו בשום צורה.

סיכמנו שהיא תגיע באוטובוס של הערב, נעבוד על השיר, היא תשמיע לי את המנגינה ואני אכתוב. (אז עוד לא היו קלטות ודיסקים ואי אפשר היה לשלוח לחן לשיר), היא תישאר לישון אצלנו ותחזור למחרת באוטובוס של הבוקר.

נורית הגיעה עם מדים של חיילת. הלכנו מהסילו בדרך שעוקפת את חדר האוכל, שיורדת מהמועדון לחבר, (שהיה אז באותו מקום), וירדה לכיוון הצריף שלי ושל בתיה, שהיה ממוקם לפני "הבית הראשון". היו בצריף שני חדרים כך שיכולנו להלין אותה. (הצריף הזה כבר לא קיים היום).

אחרי ארוחת ערב קצרה, יצאנו ללכת למועדון חברת הילדים, שם היה פסנתר, אחד משני הפסנתרים הבודדים שהיו באותה תקופה בקיבוץ. הייתי מורה בקיבוץ באותה תקופה, והיה לי מפתח למועדון חברת הילדים.

זה היה בחודש שבט, הלילה היה בהיר מאוד אחרי כמה ימים ולילות גשומים, ושמתי לב שהעשבים כבר נבטו וצמחו בצדי הדרך, שהוליכה לכון מבני הכיתות, שם מתחת לאחת הכיתות היה המועדון והיה הפסנתר.

כשהתקרבו למבנה, ממש לפניו, חצינו את הדרך שמוליכה מחדר האוכל של הקיבוץ, עוברת ליד מבני הכיתות, עוברת ליד בריכת השחייה וממשיכה לכון בית העלמין של הקיבוץ. כשחצינו אותה נזכרתי כי שבועיים קודם הלכתי באותה דרך אחרי ארונו של חבר קיבוץ שנפטר, כשהילדים מציצים בהיחבא מלמעלה מחלונות מבני הכיתות. נכנסנו למועדון. נורית התיישבה ליד הפסנתר והתחילה לנגן את הלחן שלה. התיישבתי לידה, כשאני מהרהר בדרך שחצינו, במסע הלוויה, בסוף הבלתי נמנע המחכה לכולנו ובילדים המציצים מלמעלה. השורות הראשונות של השיר כאילו נכתבו מעצמן:

היום אולי נדחה את קץ דרכנו

ולא נזכור כי סוף לכל

זה המשעול שבו דורכות רגלינו

בשני קצותיו העשב לא יבול

ממול הפסנתר, במועדון, היה חלון ענק שהשקיף לכיוון פינת החי של חברת הילדים. בתוך פינת החי ניצבו שני עצי שקד במלוא פריחתם שזהרה בליל הירח הבהיר של חודש שבט. רציתי להכניס את הפריחה היפה לשיר, אבל זה לא הסתדר עם החריזה, וועל כן במקום שקד כתבתי: לילך!

כ-45 דקות ישבנו ליד הפסנתר. נורית ניגנה את הלחן שלה שוב ושוב ואני כתבתי. הבית הראשון שנכתב הפך לבית שני, והבית הראשון נפתח בשורה:

היום אולי נדחה את בוא הלילה"...

אחרי 45 דקות השיר היה גמור. הוא לא שונה יותר, וכך הוא נשאר עד היום. למחרת בבוקר נורית חזרה לת"א לביתה. נורית הירש מסרה את השיר לביצוע לשלישית שריד, אחר כך לחווה אלברשטיין ובהמשך היו לו עוד מבצעים רבים.

נורית כתבה לחנים לעוד מספר שירים שלי, לפי טקסטים ששלחתי אליה: "כחולה כחלום", "תמונה לסוף הקיץ", "צעצועיה של אוסנת" (לילדים).

בטכניקה של היום אפשר לשמוע את כולם ביו-טיוב.